

Ha Magyarország egyben maradt volna

Magyarország úgy lett a háború vesztese, hogy a fronton nem szenvedett vereséget, magyar földön nem álltak idegen seregek, az ország nem volt felúlválva. Csak Erdélybe tört be a szerződésesség román hadsereg 1916-ban, de őket kiűzték innen, sőt, két évig megszállás alatt tartották O-Romániát.

A bolsevista, illuminátus, cionista ügynököknek köszönhetően a központi hatalmak országaiban végzett aknamunka és a zsidó bankok által pénzelt magyarországi liberális média kihasználta a háborúba befáradt nemzet elégedetlenségét. A minden oldalról támadó, államhatalmat, hadsereget, hadvezetést lejárató, magyarbecsmérlő, nemzetietlen, uszító – New York-i cionisták által vezérelt – sajtó rágalmozásai következtében összeomlott a hátsország. Leállt az utánpótlás. Ez volt a valódi ok, nem a hadiak harctéri gyávasága.

A Páduai-békeszerződés, mely katonai volt, nem szolgált hátró megváltoztatásáról. Csak ezek után lépett a színre a cionista „békegyár”, mely Német- és Magyarország feldarabolását tűzte ki célul.

A háborút a tárgyalóasztalnál vesztették el, melyhez a Központi Hatalmak képviselőit közel sem engedték. Csak aláírni a már kész nemzet- és országvesztő szerződést. A halottá nyilvánító okiratot.

Az egész trianoni paktum New York-i szabadkőműves, cionista zsidó világbankárok által fizetett aljas világsírásói munka volt, és célja az volt, hogy a nyomában fellépő elégedetlenség táptalaja lehessen még egy óriási hasznát ígérő második világháborúnak, mely után teljesen tönkreteszhető a kelet-európai arisztokrácia. Erre, az ilyen alávaló munkákra mindig kapható, saját hasznára bármelyik nemzetet tönkretenni kész, erkölcsileg leglesüllyedtebb európai ország, a franc, a szifilis, a vérbaj hazájának legaljasabb, pénzzel megvásárolható politikusait használták fel azok, akik szemet vetettek Németország és Magyarország területére. A francia küldöttek valósággal örülten tomboltak a magyar területek közti vajkálásban.

Franciaországban (Angliában is) a szembenálló országok állampolgárait letartóztatták, internálták. S hogy mily civilizált módon viselkedett a gógos francia hatalom* az őket addig dícsőítő, ott élő, tanuló vagy a párizsi vérbajos kurvák körül lebzelő külföldiekkel szemben, azt leírja Kuncz Aladár a Fekete kolostor című könyvében, mely kitűnő írott bizonyítéka a francos dölyfnek, a műveletlen, bunkó embertelenségnek, állatiasságnak. Am ezen ellenérzésnek, megvetésnek dacára a háború végén, az addig Amerikában lumpoló, szabadkőműves világfi, világcsavargó, degenerált, aberrált, dekadens, felelőtlen és teljes mellszélességgel politikai analfabéta Károlyi Mihály gróf díszlépésben jöhett haza Párizson át, sajtónyilvánosságtól körülvéve. Nem tartóztatták sem fel, sem le, mert a cionista, szabadkőműves békegyárakos parancsa volt ez a szolgáló, önző, hatalomra, pénzre, becstelen zsákmányokra, sarcokra mindig éhes, haszonleső, kistilú gyűlölködő, mindenkit lefitymáló, nagyvási kényszerképzetben szenvedő francos hatóságok felé, mivel szerepet szántak Károlynak Magyarország tönkretételében. Károlyi ugyanolyan erkölcsi hull volt, mint megbízói, akik az első háború kirobbantóiként, a trianoni paktum kiigyalóiként meghúzódtak a színpadok mö-

gött. Vagy mint a trianoni paktum aláírói és végrehajtói. Küldetése volt. Magyarország erőtlenné tétele, hogy a neki szánt cionista sors ellen egyetlen lépésre se teljen erejéből. Ezért mehetett haza, ahol elvégezte a piszkos munkát Linderrel, Kohn-Kun Bélával, a hóhér Szamuelyvel és az őket körülkötöző „ötszáz zsidóval”, a pribékszeropót vállaló Lenin-fiúkkal egyetemben.

Pedig az ország meg tudta volna védeni magát ugyanúgy, mint Törökország, ha cionista-szabadkőműves megbízásra nem bánnak el a hadsereggel oly becstelenül a cionista kengyelfutó szolgáló Károlyi és Kohn Béla szakadt zsidó banda. És az esetben egyben marad. Nem lett volna ok az újabb háborúra, de ha lett volna is, Magyarország biztosan kimarad belőle, hiszen az elsőt sem akarta miniszterelnöke, bár ráfogták a piszkos békebandák.

Tisza István nem írta alá a hadüzenetet! Nem! De a becstelen, országunkat felosztó mégis mindig arra hivatkoztak, hogy ő akarta a háborút. Még a hazaáruló, gyáva, hazug, szeszű, hatalomféltő, hóhér, nemzeti-degen, szovjetkengyelfutó Kádár elvtárs „dicső” országlása éveiben is ezt a büdös hazugságot hozták fel okként New York-i, moszkvai parancsra saját nemzetük ellen, kollektív bűnösség bélyegét sütve népük homlokára. Tudniillik, hogy mi, magyarok robbantottuk ki az első nagy háborút.

Magyarországon akkor már autógyárak voltak. Pesten, Győrben, Aradon. 1902-ben már hazai gyártmányú Csonka márkájú autókat kapott a Magyar Posta.

Elsőként az európai kontinensen! Megjegyzendő, hogy a kontinensen nekünk volt az első földalattik is – a kismetró –, mely most is üzemel. És az első utcai közvilágítás – Temesváron! (sic)

Magyar tervezésű, gyártmányú autók száguldoznának a világ autópályáin: Marta, Bárdy, Láng, Csonka, Rába márkájúak. Repülőgépre is volt. Magyar gyártmányú repülő szállónak az égbolton.

Gyönyörűen, világszínvonalon kiépített tengeri kikötője volt. Hajógyárai is. Tengeri hatalom maradhatott volna.

Nem hagyták volna el az országot a később Nyugaton hírnevet szerző tudósai. A számítógép magyar földön épül meg, magyar licencként. Magyar lett volna a számítógép nyelve.

Magyar földön folytatta volna tevékenységét az összes Nobel-díjas magyar. Sőt, idegen tudósokat is odavonzott volna a magyar tolerancia és tehetségisztelet.

Magyarország ma sportnagyhatalom volna, majd minden sportágban méltó versenytársa akár az Egyesült Államoknak is.

A magyarság dinamikus alkotóképessége saját országa és az egész világ hasznára lett volna. És az is lehet, hogy az első holdra utazók közt magyar is lett volna.

A Magyarországon élő kisebbségek nem lettek volna kitéve oly bántalmazásoknak, mint a határon kívül élő magyarok ma. És jóval magasabb életszínvonalon élnének a jelenleginél: Erdélyben, Felvidéken, Délvidéken, Kárpátalján, sőt az őrségben is! S amikor hazalátogatnának anyaországukba, irigykedve néznének rájuk ott.

– Jól megy dolgotok. Bezzeg nekünk nem jutott ez a sors.

A horvátok, szlovákok, svábok, szászok, románok, szerbek és a többiek. Bizony. Nagy nemzet maradtunk volna mindenki hasznára!

Ezt az előrelátható fejlődést irigyelték azok, akik a magyarnak mondott nyelv beszélőit több ezer év óta gyűlölik! Akik végső kiveszejtésünket tűzték ki célul, és habzó szájjal törtek a megvalósítás irányába a gaz, aljas, ország kiárusító, talpnyaló, magyartalan kormány segédletével, hogy teljesen elfoglalják gyönyörű országunkat.

*A franciák – háború végén, miután a szövetségesek felszabadították őket, elérkezettnek látván helyzetet a győztesnek látszó oldalra állni –, felhagytak a német popsi nyalásával, s a győztes szerepében tetszelegve, a II. Világháború után is megmutatták dölyfös, fennhéjázó, műveletlen, lesüllyedt embertelenségüket a hadifoglyokkal szemben. Sok beszámoló van erről.

Hitler munkatáboraiiban – mellébeszélések, hazugságok ellenére – sokkal emberségesebb elbánás volt a foglyokkal szemben, mint a franciáknál. Különb az amerikaiak sem voltak jobbakk. Eisenhower hadifoglytáboraiiban egymillió német katona pusztult el. Több mint Hitler munkatáboraiiban, ahol a vöröskeresztes kimutatások szerint kb. 237 ezer, ezek többnyire tízfuszban.

A francia hadifoglytáborok állapota nagyon hasonlított a sztálini orosz haláltáborok életszínvonalához (a szibériai hideg nélkül), némelyik még alul is múlta azokat. Itt mutatták meg a valódi hétköznapi francia parlamenti műveltséget a védtelen, tönkrement emberrel szemben. Nem hiába volt a muszkák nagy barátja a francia hata-

lom a történelem előző szakaszaiban.

Hogy mi különbség volt a német és az orosz megszállás közt Magyarországon, mutatja az is, hogy a németek nem erőszakoltak nőket, ám az oroszok még az idősebbeket is. A meleg madárfészket is megdugták volna, mert olyan durva, műveletlen, ész nélküli, részeg, aljas, sötét lelkű, vérbajos gazemberek voltak, akik a gatyájukban levő fejükkal gondolkodtak.

Nos, ezek voltak a franciák barátai. Madarat tollaról. Az oroszokhoz hasonlóan guszttalisan módon próbálták francia földön dolgoztatni a foglyul ejtett német szakembereket, azok szakértelmét a franciaként nevesíteni.

Például a híres Ferdinand Porsche autókészítő német mérnököt, a Volkswagen bogár tervezőjét hamis vádak alapján azért hurcolták Franciaországba, hogy rávegyék, dolgozzon nekik, ott építsen franciáként autókat. Am Porsche nem alku-dozott a francia állam banditáival. Ezért egy dohos pincében tartották zsarolva éveik. Később csak egymillió frank váltságdíj lefizetése után szabadult tönkrement egészségi állapotban, mely a továbbiakban haláláig tartó betegséget eredményezett.

A módszer nem volt idegen a franciáktól, hiszen javaikat így hordták össze a történelem folyamán.

Aztán újra ezek a vérbajosok osztották a békét a világnak. **Kolumbán Sándor**

Marschalkó Lajos: Nyirő József

„Régi idők öreg kopjafái alatt alussza álmát az én népem, mohos temetőben, vadvirággal takart padmalyos sírokban, szép madárszó mellett.” Így kezdte Nyirő József a „Kopjafákat”. És az írónak nem adatott meg a vadvirággal takart padmalyos erdélyi temetők békéje. A csíki havasok hókoronája helyett a spanyol Habsburgok Escorialjának fekete falai néznek a sírra. A kopjafa helyett talán egy kő, idegen világok kiegészítésvilágából. A hontalan író szívet szorító tragédiájának jele ez! Hogy épp őneki kell idegen földben nyugodnia, aki úgy élt benne a népében, aki annyira lélek volt a székely lélekből, mint valamikor lehettek Csaba királyfi tántos-lelkű, bánat és halál fölött vidámat kurjantó, huncutul kacintó öreg regősei.

E földi életben csak székely-magyar írónak adhatott ilyen sors és ilyen hivatás. Előbb otthon, az elnyomott erdő kis házában tartani a lelket. Mesélni Uz Bencéről, a tiszafa keménységű materiából vésett székely fajról, madéfalvi veszedelemről és a sibói bölényről. Történelmi óriásokról és

egyszerű parasztról. Megélni ott, Kolozsvár virágba borult főterén, amint „imá-hoz” szólítanak a honvéd kürtök. Aztán három-négy évre rá venni a vándortarisznyát és a Bajor-erdőben, vagy Escorialban tovább-tovább vinni néhány

tízezer hontalan előtt az erdélyi gyantás fenyők-ből, de még inkább a lélek tűzéből gyűjtött szövétneket. Vinni, és meg-hozzá milyen körülmények között! Hiszen 1945-46-ban az Uz Bence írója még „háborús bűnös”. Könyveit ugyan nem vették be a párizsi, londoni kirakatból, csak őt magát szorították be egy falusi bajor parasztház padlászobájába. Az Emberek a havason című filmjét játszották Amerika magyarjai között, csak épp a nevért vágták le róla, és csak a honoráriumot nem fizették ki Nyirő Józsefnek.

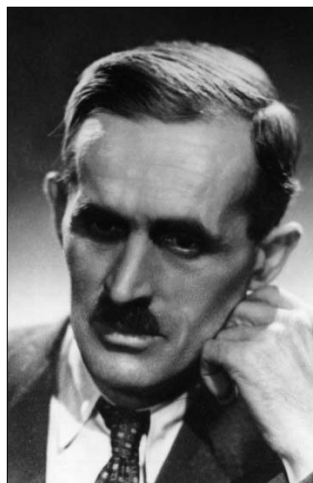
Milyen mérhetetlen magasan állt mindezek felett a bajor padlászoba lakójának bölcsessége, aki akkor is a kopjafák alatt alvókra gondolt. „Itt járok közöttük, be-

szelgetek velük, költögetem őket, mert nem igaz, hogy négy száz hitván deszkával vége van mindennek. A sorsok nem múlnak el.”

És az ő sorsa szövétnekhordozás.Fényt! Fényt a sötétbe hullott világnak! S még ma is feledhetetlenül vésődik belének a kép. 1948 márciusának idusán a müncheni egyetem aulájában, sujtásos fekete magyar ruhájában Nyirő József ötezer magyar előtt:

„Bizony mondom néktek, népek és nemzetek, hogy meg kell halnotok, el kell pusztulnotok nektek is, ha veszni engeditek Európa szívére, a mi drága hazánkat, mert ne feledjétek, hogy nem lehet a házák nagy törvényének közössége és azonossága ellen büntetlenül vétkezni. Jaj nektek, ha idejében meg nem ismeritek a magyar szabadság eszme igazságát és jóvá nem teszitek, amit Magyarország ellen cselekedtetek. Mi meghalni fogunk tudni, de ti élni nem.”

Az emigráció nagy csatariadója ez a

szovjet-döghalál ellen. Zokogó lengyelek, észtek, bulgárok hallgatják, az amerikai megszállók tapsolnak, lelkesednek. Aztán nincs, aki megkérdezze, hogy van-e ma vacsorára mit ennie. Aztán jön az ambergi fasorban... Az I.R.O. nem „screenelt” – mondja. Az I.R.O.-nak nem jó az Uz Bence írója, mert úgy látszik, nagyon-nagyon Lélek, és igen-igen vágyakozik egy – otthoni kopjafa alá.

Az utolsó írása, a Küzdelem a halállal talán a legnagyobb és legemberibb életművé, amelyet ember írhatott. Valamikor, másnak talán Nobel-díj járt volna érte. Így csak egy gigász jaj, egy alázatos sóhajlás maradt az emigráció felé: ne feledkeztek meg Donna Elenáról – Nyirő Józsefné nagyszasszonyról –, aki infinitívusban beszél a spanyol.

A sírját maga írta, a kopjafát – az örökévalóságának – maga faragta Nyirő József. „Nem igaz, hogy négy száz hitván deszkával vége van mindennek. A sorsok nem múlnak el.”

És Nyirő József neve mindörökre él!
(Hungária, 1953. október 30.)

További részletek:

<http://kuruc.info/r/7/96535>